

Copilaria uitata...

Copilaria exista pentru unii copii? sau nu... Raspunsul nu se afla in sufletul nostru, ci in inima copiilor care stiu ce inseamna asta. Eu nu am putut sa simt acest lucru, deoarece in copilaria mea, am avut multi prieteni, cu care sa-mi impartasesc visele, dar si dorintele. Oare ingerii copilariei plang? Cititi aceasta poveste care s-a petrecut cu multi ani in urma, dar copilaria a fost transmisa din sufletul fiecaruia spre anotimpul fulgilor de nea, incat multi copii au devenit fericiti intr-o clipa cand...

... Era un ger cumplit, florile iernii bateau in geam, iar sentimentele copiilor de la orfelinatul din centrul satului se scurgeau ca fulgii de zapada pe geamul camerelor. Zana zapezilor se asternea peste tinutul acoperit cu plapuma iernii. Fericirea din sufletul copiilor ze zarea pe ochii surprinsi de minunatia dansului fulgilor plutitori. Stelele de gheata zgariau cu colturile ascutite geamul incaperilor, indemnandu-i sa iasa afara sa danseze in voia lor. Odata iesiti in tinut, au purtat fulgii pe spatele lor si pluteau cu ei in aer. Dupa aceea si-au dat seama ca erau stele de gheata. Vantul sufla cu putere, iar ochii jilavi ai copiilor zureau saniutele care zburdau pe dealul din fata orfelinatului. Multe fapturi gingase ar fi vrut sa iasa afara, sa se joace cu bulgari, sa isi petreaca copilaria cum se cuvine. Acesti copii nu aveau parinti, iar dragostea paternala lipsea din sufletul lor. Si eu ma aflam printre acestia, dar trebuia sa ies din orfelinat anul acesta.

Aproape descult mergeam prin zapada rece, iar firgul imi patrundea in tot corpul. Eu pasind lin pe zapada, un iepuras ma lovi cu labuta pe spate, ca si cum m-ar fi imbarbatat, dar eu nu aveam nicio casa, iar parintii mei cine stie pe unde or fi plecati. Eu am rasuflat adanc si in acea seara am dormit intr-o patura pe zapada rece la marginea orasului.

In zorii zilei de hârtie culorile toate s-au topit într-o singura nuanta de lumina adormita care acum viseaza. Dintr-o data, în fata mea se ivi o scanteie

cernuta prin sita de aur a soarelui în care îmi puteam vedea copilăria. În ochii mei se zărea o scîlipire a fericirii care îi stârnea oglinzii iernii lacul netarmurit, sentimente de fericire și iubire. Dintr-o dată, din lacul înghețat, se zări o femeie înaltă, cu ochii negri ca abanosul și cu părul roșcat ca o flacără a nopții. Privindu-mă cu dulceață, ea îmi grai:

- De ce ești așa de fericit?
- Eu nu mi-am văzut niciodată copilăria așa, în această oglindă a lacului, deoarece părinții mei au plecat în alte țări ale lumii, iar eu nu i-am văzut niciodată, cât despre bunici, nu au vrut să mă primească în casa lor, deoarece spuneau că le fac pagube și nu au bani prea mulți pentru mine.
- Uite, acum îți vezi părinții. Ei niciodată nu au vrut să îți facă rău și nu au vrut să te lase la orfelinat, dar starea lor financiară i-a împins la acest fapt.
- Da, știu. Și acum, că îmi vad vârsta copilăriei, mă simt împlinit, deoarece, de când eram mic, mi se citea în privire dorința de a-mi vedea părinții.
- Băiatul meu, spuse iarna, eu pot să îți îndeplinesc dorința ta, dar vrei să îi întâlnești așa de mult?
- Da, desigur. Dacă aș putea acum să îmi recapăt copilăria alături de părinții mei, aș face-o și nu aș regreta niciodată.

Atunci, iarna se transforma dintr-o dată în mama lui, iar ochii surprinși ai băiatului, lacrimau în fața persoanei sale. Aceasta îi spuse băiatului:

- Acum, trebuie să fugim, deoarece fulgii vor veni după mine și nu mă vor lăsa să stau cu tine.
- Bine, spuse copilul, hai să fugim.

Eu cu mama, alergam împreună și într-un final am ajuns într-o cameruță, frumos mobilată, cu mese din lemn de cires, pahare din cristal și vase de flori aurii. Atunci eu am rămas mirat, iar mama îmi spuse:

- Aici o să locuim împreună.
- Bine, mamă, dar tata ce a patit?
- Total tau,.....
- Da, înțeleg, nu-i nimic, îmi pare bine că te am pe tine.

- Bine scumpul meu, iar mama il mangaie pe capsorul mic.

Din acel moment eu am locuit cu mama mea, dar niciodata nu o sa-mi uit prietenii care i-am avut in orfelinat si chiar mai tin legatura cu unii dintre ei care au fost adoptati de catre alti parinti. A fost o copilarie trista, pot sa spun, dar nimeni n-o sa stie niciodata, unde au plecat parintii mei, deoarece mi-am dat seama ca acea zana s-a transformat intr-o mama, deoarece voia sa ma faca fericit, dar mie imi pare bine ca am pe cineva langa mine care sa ma iubeasca si sa ma sprijine la greu.

... Auzind aceasta poveste, ingerii isi stapaneau cu greu lacrimile, dar si lacrimile de bucurie, deoarece acea zana era zana vietii, care iubea enorm toti copiii. Acea zi a fost minunata, chiar daca unii copii nu au acel noroc ca baiatul fericit.

... Am compus aceasta poveste si m-am gandit mult, deoarece mi-am adus aminte de multi copii care poate nu au asa ceva, copilaria, din multe motive, dar ei ar merita asta. O lacrima de-a lor inseamna o lacrima pentru sufletul oricui.

...Copilaria este ca o floare si fiecare copil stie asta, probabil stia si acel baietel. Petalele acesteia inseamna joaca, viata, bucuria de a trai aceste intamplari, dar si dragostea parintilor. Orice om, indiferent de varsta, in sufletul lui are o picatura, un strop de copilarie. Si oricand, in viata, iti vei aduce aminte de anii petrecuti impreuna cu amicii tai si dulcile fotografii iti vor aduce lacrimi pe obrazii rosii ca focul, te vei gandi la momentele frumoase alaturi de jocurile copilarii. Prietenii au plecat fiecare spre drumul sau, si doar amintirile, zilele petrecute impreuna vor ramane mereu in sufletul nostru. Copilaria este unicul paradis pierdut si este ca un inger al vietii.

Muscariu Jessica
Jud. Dâmbovița